

Copyright © 2010 Sherryl Woods
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.
Respect pentru nume și cărți

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Mai dă-mi o șansă
Sherryl Woods

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WOODS, SHERRYL

Mai dă-mi o șansă / Sherryl Woods
trad.: Daniela Truția - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4660-6

I. Truția, Daniela (trad.)

SHERRYL WOODS

Mai dă-mi o șansă

Traducere din limba engleză
Daniela Truția

Telefonatul în urmă de Crăciun, își sărbătorește cu
familia și prietenii săi la casa lui. În mijlocul vînturilor de ne
îndrăgoste, o femeie recunoște un om cunoscut, însă nu
îngrijoră să simtă de nicioță că acesta.

În urmă cu zece ani, înaintea căsătoriei cu un om
cunoscut, apetitul său patologic călătorește în
o atmosferă de răzbunare și de înțepere. Pe urmă,
lărgindu-se într-o criză de alcool, sprijinul său
începe să cedeze, să se îndrepte spre ea, să o înțepă să
se întoarcă într-o atmosferă de neînțelegeri. De la
încercările său de a-i ajuta, până la momentul în
care se întâmplă ceva care îi aduce în fața ei
un om care să le arate că este într-o situație similară
cu cea în care se află ea. Cu multă înțelegere și
înțepere, încearcă să-l ajute, să-l încurajeze să
se întoarcă într-o atmosferă în care să poată să
se dezvolte relații de încredere. Pentru că în
întâmpinarea sănătății și a răbdării faceță obiectelor în
cărora de bucurie.

După aceste prime zile de naștere și de venirea
a primului copil, căsătoria lor devine într-o
situație în care sănătatea și răbdarea sunt
în primul rând, înțelegerile și relațiile sunt
în al doilea rând, și înțepările sunt
în al treilea rând.

capitolul 1

Era doar a doua oară în mai bine de doisprezece ani de la divorț când Megan O'Brien venea acasă la Chesapeake Shores pe timpul vacanței.

Imediat după divorț și după despărțirea de copiii ei, Megan socotise că amintirile erau prea dulci-amare ca să plece din New York și să revină acasă de Crăciun. Încercase să compenseze această absență trimițând mormane de cadouri alese cu grijă, pentru a fi pe placul fiecărui copil. Telefonase în ziua de Crăciun, dar con vorbirile cu copiii, care între timp crescuseră, fuseseră pline de resentimente și foarte scurte. Fiica cea mică, Jess, refuzase categoric să stea de vorbă cu ea.

În anul următor, Megan își luase inima în dinți și venise în oraș, sperând să petreacă măcar puțin timp cu copiii în dimineața de Crăciun. Fostul ei soț, Mick O'Brien, fusese de acord. Megan își închipuise că celor cinci copii le vor sticli ochii la vederea cadourilor alese de ea. Ba chiar aranjase pentru un mic dejun special la Brady's, unul dintre localurile preferate ale familiei, dar atmosfera fusese atât de încordată, cadourile fuseseră tratate cu asemenea dezinteres încât după o oră își dusese toți copiii acasă cu mașina. Reușise să-și ascundă lacrimile și dezamăgirea până când rămăsese iarăși singură în camera ei de hotel.

După aceea încercase de nenumărate ori să-și convină copiii să vină la New York în vacanța de Crăciun, dar ei refuzaseră cu încăpățânare, iar Mick le ținuse partea. Megan ar fi putut insista mai mult, dar își dăduse seamă că n-ar fi reușit decât să strice Crăciunul tuturor.

Adolescenții obligați să fie într-un loc unde nu-și doresc să fie pot face viața tuturor un iad.

Își parcă mașina în capătul străzii principale și porni agale de-a lungul cvartalului, privind atent în jur. Deși nu trecuseră decât câteva zile de la Halloween, orașul era deja împodobit pentru Crăciun. Fiecare vitrină de pe Main Street era decorată cu beculețe albe și sclipitoare și încărcată cu exponate atrăgătoare. Crizantemele galbene care stătuseră pe fiecare prag pe timpul toamnei făcuseră loc unei abundențe de crăciunițe de un roșu strălucitor.

Lucrători de la primărie agățau șiraguri de lumini de-a lungul străzilor din centru și se pregăteau să ridice un brad înalt pe peluză pentru ceremonia de aprindere a bradului, care urma să aibă loc peste câteva săptămâni. Nu lipsea decât zăpada, și cum la Chesapeake Shores nu se mai văzuse un Crăciun alb de ani buni, nimeni nu se gădea că de astă dată lucrurile vor sta altfel. Orașul își crea propria atmosferă festivă, ca să-și încânte locuitorii și să atragă turiștii spre această comunitate de pe malul mării.

În timp ce se plimba, Megan își aminti de minunata simplitate a cumpărăturilor de sărbători împreună cu copiii pe vremea când erau mici, de felul în care se opreau extaziați în fața vitrinelor împodobite. Între timp, apăruseră câteva magazine noi, dar multe rămăseseră exact la fel, cu vitrinele decorate vesel pe o temă de sezon. Acum venise rândul nepoților să privească încântați vitrinele.

De pildă, prăvălia lui Ethel avea în vitrină aceleași figurine animate reprezentând pe Moș Crăciun și pe soția lui, alături de borcane uriașe pline cu acadele colorate, atât de îndrăgite de copiii din oraș. Magazinul Seaside Gifts arbora aceleași plase de pescuit împodobite cu beculețe, la care adăugase o o varietate impresionantă

de ornamente nautice sclipitoare, unele delicate, altele extravagante și socante.

La magazinul fiicei ei, Bree, denumit Florăria de pe Corso, beculețele licăreau dintr-o mare de crăciunițe alb cu roșu. Alături, la librăria nurorii ei Shanna, vitrina expunea cărti cu teme de Crăciun pentru copii, precum și o colecție de cărti cu rețete de prăjitură de sezon și un platou cu mostre, menit să ademenească un Moș Crăciun în mărime naturală. Megan știa că înăuntru clientii erau întâmpinați cu și mai multe prăjitură delicioase. Maestrul bucătar de la hanul fiicei ei Jess le trimitea aici zilnic pe toată durata sărbătorilor, unele ambalate pentru a fi vândute drept daruri de Crăciun.

De fapt, pe toată Main Street Megan vedea dovezi ale existenței familiei ei, care se stabilise în acest oraș creat de fostul ei soț, arhitectul Mick O'Brien. Deși, cu excepția lui Jess, toți copiii lor plecaseră din Chesapeake Shores ca să meargă la colegiu și să-și făurească o carieră, se înapoiaseră acasă unul câte unul și își făcuseră un rost în oraș. Se împăcaseră cu tatăl lor și într-o oarecare măsură și cu ea. Numai Connor, acum avocat la Baltimore, păstrase distanță.

Deși ar fi trebuit să încânte faptul că familia ei își lăsase amprenta pretutindeni în oraș, pe Megan o încerca o stranie senzație de stânjeneală. La fel ca fiul ei Connor, și ea trebuia să-și găsească drumul spre casă. Și, deși relația cu Mick se îmbunătățise – Megan chiar acceptase să se recăsătorească cu el –, totuși avea o reținere în a face pasul final.

Vântul tăios dinspre golful Chesapeake o făcu să se infioare. Deși nu era nici pe departe vântul care řuiera printre zgârie-norii din New York în această perioadă a anului, frigul înțepător și norii de furtună care începeau să se adune îi sporeau senzația de disconfort.

Când se scutură iarăși de un fior, două brațe puternice îl cuprind să mijlocul pe la spate și se simți atrasă de căldura protecțoare a lui Mick O'Brien. Mirosea a aer proaspăt și rece, precum și a aftershave înțepător, un miroș la fel de familiar ca aerul sărat al mării.

- Ce-i cu figura asta tristă, Meggie? o întrebă el. Doar e cea mai frumoasă perioadă a anului. Cândva îți plăcea Crăciunul.

- Îmi place și acum, răspunse Megan, lipindu-se de el.

În ciuda atât de sărbători triste petrecute de una singură, îi era cu neputință să reziste magiei pline de speranțe a Crăciunului.

- New Yorkul e întotdeauna atât de deosebit pe timpul sărbătorilor. Uitașem că și Chesapeake Shores are farmecul lui de Crăciun.

Făcu un gest către vitrine.

- Bree și Shanna se pricep de minune să aranjeze niște vitrine irezistibile, nu-i aşa?

- Sunt cele mai frumoase! declară el cu mândrie.

După părere lui Mick, tot ce făcea un O'Brien era la superlativ, desigur cu excepția realizărilor vreunui din trei cei doi frați de care se instrăinase, Jeff și Thomas.

- Ce ar fi să mergem la Sally să bem o ciocolată fierbinte și să mâncăm un croasant cu zmeură, aşa cum numai ea știe să facă?

- Mă gândeam să încep cumpărăturile de Crăciun în dimineața asta, protestă Megan. Practic, e de datoria mea să sprijin economia locală, nu crezi?

- Hai mai întâi să ne încălzim cu ciocolată caldă, insistă el. Pe urmă merg cu tine.

Megan îl privi uimită.

- Tu deștești să mergi la cumpărături.

- Poate eu cel de dinainte, replică el cu zâmbetul căruia Megan nu reușise niciodată să-i reziste. M-am schimbat,

ai uitat? Vreau să profit de orice ocazie ca să petrec timp cu tine. În plus, sper că-mi vei da unele sugestii despre ce ți-ai dori tu de Crăciun.

Dat fiind că anii la rând Mick lăsase cumpărăturile de Crăciun pe seama lui Megan și apoi pe seama secretarei lui, această dorință de a găsi cadoul perfect era încă o dovedă că ținea cu adevărat să renunțe la felul în care neglijase totul înainte.

- Îți mulțumesc că te-ai gândit, zise ea, dar nu reuși decât să-l facă să se încrunte.

- Să nu-mi spui că n-ai nevoie de nimic, spuse Mick, conducând-o în magazinul lui Sally. Darurile de Crăciun n-au nici o legătură cu ce-ți trebuie și ce nu. Darurile de Crăciun sunt ceva ce va reduce strălucirea în ochii tăi frumoși.

Megan zâmbi.

- Tot mai îndrugi verzi și uscate, Mick O'Brien.

În ultimii doi ani de când se împăcaseră, lui Megan îi devenise tot mai greu să se împotrivească farmecului lui. De fapt, nici n-ar fi putut spune cu certitudine de ce ezita atât de mult să fixeze data nunții, când el îi arăta în nenumărate rânduri cum încerca să se schimbe sub toate aspectele care odinioară pentru ea contaseră atât de mult.

După ce se așezără ținând în mână ceștile cu ciocolată fierbinte și cu bezele, Megan începu să-l studieze pe bărbatul din fața ei. Era încă frumos, cu părul negru și des, ochi albaștri și sclipitori și o siluetă de inviat, datorită lucrului în construcții atât la proiecte proprii, dar și la recentul proiect Habitat pentru Umanitate. Mick O'Brien putea suci mintea oricărei femei.

Acum când era cu ea - spre deosebire de vremea când erau căsătoriți - se arăta atent și curtenitor.

O curătă cum numai un bărbat care-i cunoștea cele mai secrete dorințe ar fi putut să-o facă. Între ei există

o atmosferă de înțelegere și intimitate născută din ani îndelungați de căsnicie, cărți.

Și totuși, Megan avea o reținere. De fapt, inventase atâtea scuze încât Mick renunțase să mai insiste să-i ceară întâlnire. În dimineața aceasta, Megan avea senzația că nemulțumirea ei ascundea o dorință perversă de a se ști dorită.

- Iar ai o față tristă, Meggie. S-a întâmplat ceva? o întrebă el, demonstrând încă o dată că-i cunoștea orice trăire.

Megan răsuflă adânc și, spre surprinderea ei, cuvintele îi scăpară de pe buze:

- Mă întreb de ce ai încetat să mă mai bați la cap să mă mărit cu tine.

Auzind întrebarea, Mick se lumină imediat la față.

- Vrei să zici că nu mai ai nici un pretext să mă refuzi?

- Se prea poate, răspunse ea, apoi îi aruncă o privire provocatoare. Pune-mă la încercare.

Chipul lui Mick se destinsă într-un zâmbet timid.

- Păi, pentru început, ar trebui să știi că am rezervat hanul lui Jess pentru Revelion, recunoscu el. Pentru orice eventualitate.

Megan îl privi surprinsă.

- Pentru nunta noastră?

- Sau cel puțin pentru o petrecere în familie, în caz că n-aș reuși să te conving să acceptă în sfârșit data nunții, se grăbi el să răspundă. Ce zici, Meggie? N-ai vrea să începi Anul Nou în calitate de doamna Mick O'Brien? Pentru mine nu există moment mai potrivit ca să pășesc într-o nouă etapă a vieții noastre împreună.

Se întinse peste masă și o prinse de mână.

- Vrei să te măriți cu mine și să întâmpinăm noul an împreună? Spune „da“ și mergem direct la bijutier, unde am rezervat inelul perfect. Safire și diamante sclipitoare

ca ochii tăi. Din clipa în care l-am văzut, am știut că locul lui e pe degetul tău.

Lui Megan îi luase mult timp să treacă peste toate momentele în care Mick se grăbise să plece la serviciu, lăsând-o singură să aibă grija de cei cinci copii. Îi trebuie să intreagă că fusese neglijată, nu dintr-o porninge egoistă a lui, ci din dorința fierbințe de a-și întreține familia. Îl iertase de mult. Acum se punea problema doar să nu ia în seamă îndoielile care o mai măcinau noaptea târziu, singură în patul ei de la New York și să păsească încrăzoare în viitorul oferit de el, cu credința că lucrurile nu se vor mai petrece ca în trecut.

Megan trase aer în piept și făcu pasul.

- Cred că Anul Nou ar fi un moment minunat să ne căsătorim, zise cu privirea încețoșată de lacrimi.

Mick se încruntă.

- Dacă-i atât de minunat, de ce plângi?

- Fiindcă sunt fericită, răspunse ea, lăsând în urmă cu bună știință orice îndoială.

Acum era mai puternică. Își făcuse o carieră la New York, pe care putea să continue la Chesapeake Shores. De data asta era pe picior de egalitate cu Mick. El nu mai avea motive să-și impună voința în orice situație. Megan putea în sfârșit să aibă parte de viață pe care și-o imaginase când se căsătoriseră întâia oară.

Vizibil mulțumit de răspunsul ei, Mick își luă imediat haina, se ridică și îi întinse mâna.

- Hai să mergem.

Ea îl privi nedumerită.

- Unde? De-abia am ajuns. Nici n-am apucat să gust din ciocolata astă fierbințe pe care insistai atât de mult să mi-o oferi.

- Putem bea ciocolată și cu altă ocazie. Acum avem de cumpărat un inel, trebuie să anunțăm pe toată lumea, să facem planuri și nu ne-a rămas prea mult timp.

Făcu semn să i se aducă nota, enumerând deja ce aveau de făcut, pameni și cărți.

- Trecem întâi la Bree și comandăm florile, pe urmă mergem să vedem dacă Kevin e la librărie cu Shanna, ca să le dăm vestea.

Iată-l că din nou pornea vertiginos să-și facă planuri, la nici câteva secunde după ce ea anticipase un parteneriat adevărat. Megan îl privi consternată.

- Ia-o încet, Mick. N-ar trebui să-i anunțăm pe toți odată? Poate să-i invităm la cină și să le dăm vestea cea mare? Pe urmă, e vorba și de Nell. N-aș vrea ca mama ta să afle vestea de la alt membru al familiei. Și aşa e destul de afectată la gândul că mă întorc și preiau frâiele după ce atâtia ani s-a îngrijit de casa ta. Trebuie să stabilim cum vom face, ca ea să nu aibă cumva senzația că e dată la o parte. După toate căte a făcut pentru familie, ii datorăm măcar atâtă considerație.

După o clipă de ezitare, Mick oftă și se așeză din nou.

- Întotdeauna ai fost cu capul pe umeri, zise el.

- Iar tu ai fost întotdeauna pătimăș, cu idei mărețe, pe care te așteptai să le urmeze toată lumea, replică ea. Trebuie să ținem cont de faptul că, deși relațiile cu copiii noștri sunt mai bune acum, poate nu vor fi la fel de încântăți ca noi când vor afla vestea.

- Abby face de multă vreme tot posibilul să ne aducă împreună, ii aminti el.

Megan trebuia să admită că fata lor cea mare jucase un rol important în remedierea relației dintre ei doi.

- S-ar putea să fie singura care dorește să ne vadă iarăși împreună, remarcă ea, privind situația în mod realist.

- Toți sunt adulți. Vor trebui să ia lucrurile aşa cum sunt, replică el încăpătânăt.

- Văd că ai o latură foarte sensibilă. N-o observasem până acum, comentă ea malitios.

- Bine, bine, înțeleg unde bați. Vom face cum zici tu, mormăi Mick. Dar nimeni nu va sta în calea noastră. Nu voi permite aşa ceva.

Megan zâmbi cu gura până la urechi.

- Celebra frază cu care încehi tu orice discuție.

Mick reuși să se prefacă entuziasmat de cumpărăturile de Crăciun vreme de o oră, dar Megan vedea împede că le detesta. Pur și simplu nu avea răbdare pentru aşa ceva.

- Du-te acasă, îl îndemnă ea într-un târziu. Știu că urăști să faci asta.

- Pur și simplu nu înțeleg de ce durează atât timp ca să alegi între două fulare, bombăni el. Ai pierdut douăzeci de minute să te hotărăști între cel albastru și cel roșu, ca până la urmă să le cumperi pe amândouă.

Megan pufni în râs.

- Mă gândeam ce bine să ar potrivi cel albastru cu ochii mamei tale, dar cât de mult i-ar plăcea să-l poarte pe cel roșu pe timpul sărbătorilor.

- Atunci de ce nu le-ai luat pe amândouă de la început?

- Încercam să nu cheltuiesc inutil, explică ea, apoi zâmbi larg. Pe urmă mi-am amintit că ești bogat. N-am nici un motiv să nu-i dăruiesc lui Nell două fulare de casmir, care o să-i placă la nebunie. Pe unul îl oferi tu, pe celălalt, eu.

- Așa o să se întâmple cu fiecare persoană de pe lista ta? întrebă el.

- Foarte probabil, tocmai de asta ar trebui să mergi acasă. N-ai suficientă rezistență pentru niște cumpărături de Crăciun făcute într-adevăr cu drag.

- Dar eu vreau să-mi petrec ziua cu tine, protestă el. N-ai să rămâi în oraș suficient de mult. Trebuie să vorbim, să vedem cum rezolvăm totul cât mai curând.

posibil. Cu toate deciziile care se cer luate pentru nuntă, ar trebui să locuiești aici tot timpul.

Megan își înghiță nodul din gât, gândindu-se ce mult urma să se schimbe viața ei.

- Îți promit că vom sta de vorbă despre asta mai târziu, zise ea. Mai lasă-mi o oră să fac cumpărături de una singură, pe urmă ne vedem.

El se lumină la față.

- La bijutier?

- Dacă aşa vrei tu... Deși dacă vrei să-mi cumperi un inel, n-ar trebui să-l cumperi singur și să mi-l oferi cu mare fast?

- Asta ar fi o variantă, aproba el. Dar ultima oară când ţi-am cumpărat un inel, ai zis că era prea strident și nu l-ai purtat niciodată. Odată pus pe degetul tău, acolo va rămâne, aşa că bine ar fi să ai un cuvânt de spus în alegerea lui. E una dintre acele decizii în doi despre care vorbești întotdeauna.

Megan chicotă.

- Bine, de acord. Într-o oră ne vedem la bijutier. Ce ai să faci până atunci?

- Cred că am să trec pe la Ethel să cumpăr niște dulciuri pentru nepoți. Le-am terminat pe cele pentru care le place să mă caute prin buzunare.

- Credeam că Abby și Kev ţi-au spus să nu le mai dai dulciuri copiilor de căte ori îi vezi.

- E dreptul meu ca bunic, replică el senin. Și nu mă bate la cap cu asta. Știu bine că și tu ai o provizie de dulciuri pentru ei. La fel și mama. Are un borcan plin cu biscuiți din cei care le plac lor.

- Adevărat, recunosc Megan, apoi îl sărută pe obraz. Să știi că te iubesc, Mick O'Brien.

Porni în grabă spre magazinul din cvartalul alăturat, cu pași uimitori de ușori. Cerul se făcuse de un albastru limpede, de parcă ar fi vrut să semene cu starea

ei de spirit, acum cu mult mai bună. Megan se rugă în sinea ei ca speranța și nerăbdarea pe care le simțea în clipa aceea să facă față oricărei reacții pe care ar fi putut să-o aibă familia la aflarea vestii.

Când întreaga familie O'Brien se aduna la cină, era nevoie de mai multe mese alăturate și de răbdarea unui sfânt pentru a se auzi unii pe alții peste gălgăia făcută de copii. În mod normal, lui Mick îi plăcea grozav aceste întăriri de familie, mai ales acum când Megan participa și ea atât de des.

Vreme de mulți ani după ce soția îl părăsise, Mick nu mai reușise să stea în sufragerie fără să-i simtă absența ca pe un junghe în inimă. Acesta era motivul pentru care lipsea atât de mult, folosind munca drept pretext ca să evite pustiul de acasă.

Aruncă o privire de-a lungul mesei și sufletul i se umplu de mulțumire văzându-le pe Abby și pe cele două gemene, Carrie și Caitlyn, cu Trace alături de ele, apoi pe Jack și Bree, care așteptau primul copil. De cealaltă parte a mesei sădeau Kevin și fiul lui, Davy, împreună cu proaspăta lui soție Shanna și Henry, băiețelul adoptat de curând. Lângă Kevin stătea Connor, făcându-i zile amare mezinei, Jess, care în sfârșit își găsise un rost în viață administrând hanul Eagle Point. Nell, care se ocupa de copii în absența lui Megan, se găsea lângă Jess, dojenindu-l din când în când pe Connor, la fel cum făcuse de atâtea ori pe vremea când era copil.

În sfârșit, în capul mesei, acolo unde fusese dintotdeauna locul ei, sădeau Megan. Și ea studia familia cu o expresie de nostalgie care-i aducea lacrimi în ochi. Ridică privirea, întâlnind-o pe a lui Mick. Aceasta îi făcu cu ochiul, apoi se ridică și bătu ușor cu lingura în paharul de vin, până când toți își îndreptară atenția asupra lui.